

[Hedegaard.]

for opfordre den højtærede Minister til at forsøge et forøget økonomisk Grundlag tilvejebragt hos de nævnte Faktorer.

Naar jeg gør mig til Talsmand for dette, er det, fordi jeg mener, at det Maal, der bør tragtes efter, er at faa en Bro, hvorover der inden en rimelig Tid kan blive fri Passage. Efter Forslaget vil der hengaa 35 Aar, før Laanebeløbet, de 5 Mill. Kr., er afdraget, dels ved Tilskuddet paa de 50 000 Kr., dels ved den Afgift, der vil blive opkrævet. Men det er, som jeg før sagde, mere end en Menneskealder, og der gaar alt for lang Tid, inden Frihedens Time slaar. Det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede) sagde, at vi maatte overlade Glæden ved en bred, ny Bro til Fremtidens Ungdom. Det vil sikkert være en ringe Glæde, der bliver levnet Fremtidens Ungdom. Glæden ved at faa en fri Bro, tror jeg, ligger langt ude. Men der er mere tilbage, efter at Renter og Afdrag er præsteret, inden Anlægssummen er afdraget. Der er det tilbage, at der skal være en Vedligeholdelsesfond af ret betydelig Størrelse. Der er kalkuleret en Sum af 200 000 Kr., og naar den Kapital skal fremskaffes af en Renteydelse paa 5 pCt., er det ikke vanskeligt at regne ud, at denne Fond for at være stor nok til at præstere den Ydelse skal være 4 Millioner. Men man maa erindre, at efter det Tidspunkt, da Renter og Afdrag er præsteret, falder efter Lovforslaget Tilskuddet af Vej fonden bort. Herefter er der saa kun at disponere over det Afgiftsbeløb, der bliver tilbage, efter at Beløbet til Vedligeholdelse er præsteret, og hvis vi lægger det Beløb til Grund, der er nævnt i Forslaget, 470 000 Kr., er der tilbage kun 270 000 Kr. Hvor mange Aar det vil vare, inden man ved Henlæggelser kan bringe Fonden op til 4 Millioner, ved jeg ikke, men jeg kan regne ud, at der vil gaa mange Aar, og det er efter min Mening en af de største Ulemper ved dette Forslag, at det er skudt for langt ud i Fremtiden at naa det Maal, alle er interesserede i baade paa Grund af den økonomiske Nytte deraf og paa Grund af den Behagelighed og Tilfredshed, der er ved at kunne passere Broen frit. Derfor har jeg fremsat min Opfordring til den højtærede Minister. Selv om det er ubehageligt at skulle skaffe større økonomisk Støtte fra dem, som maaske i Forvejen har nok at støtte, drister jeg mig til at fremsætte min Opfordring til den højtærede Minister, fordi jeg samtidig faar Ret til at henstille til ham at strække sig

noget videre med Tilskuddet, som jeg mener er for lille i Forhold til den Interesse, Samfundet har i at faa den forbedrede Vejforbindelse oprettet. I Forbindelse hermed vil jeg nævne, at der burde absolut være bestemt en Tid, da denne Frigivelse kan ske, og det burde i alle Tilfælde hænge sammen med den Bestemmelse, der findes i § 4 om Kompensation, at Staten har Ret til at overtage Broen til enhver Tid. I Forbindelse med den Paragraf bør der absolut være en Bestemmelse om, at i saa Tilfælde skal Staten være forpligtet til at frigive Broen.

Til Slutning blot et Par Bemærkninger om Udredelsen af det foreslaaede Tilskud fra Vej fonden. Jeg har ikke noget imod, at Beløbet udredes af Vej fonden, men jeg mener; det er for usikkert et Grundlag at bygge paa saadan en Lov 35—40 Aar frem i Tiden. Afgiften er neppe endnu indgaaet, og hvor længe den Lov bestaar, som medfører, at Vej fonden bibeholdes, kan vi ikke vide. De fleste mener vel nok, at den bestaar nogle Aar, men man kan ikke vide, om den bestaar om 35—40 Aar. Jeg tror ikke paa, at den højtærede Minister eller nogen anden Minister for offentlige Arbejder vil faa den Glæde at se Vej fonden svulme op i Aarenes Løb. Jeg tror, at Opmærksomheden stadig vil være henvendt paa, at her er Midler, som man med større eller mindre Grund vil fremsætte Krav om Anvendelse af andre Steder. Ministeren vil faa at se, at Beløbet ikke vil svulme op i den Kasse, det vil blive et Danaïdernes Kar at øse i. Men hvis Kilderne pludselig hører op at rinde, hænger Broen i Luften, saa bliver det en Hængebro, økonomisk set, saa er der ikke mere økonomisk Grundlag tilbage end netop Afgiften, og hvad er da Udsigten for Broens Fremtid, hvad bliver der da af disse skønne Perspektiver, som jeg har tilladt mig at nævne? Resultatet bliver, at de to Limfjordsbyers Borgere og de omliggende og tilstødende Landsdele kommer til i en uoverskuelig Fremtid fremdeles at bære denne Afgift, og det synes jeg er forkert. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister at overveje, om det ikke kan rettes i Forslaget, saaledes at der kommer til at staa, at Staten yder et fast Tilskud af 50 000 Kr. aarlig — eller selvfølgelig i Henhold til mine Udtalelser et større Beløb. Der er ikke det mindste i Vejen for, at Beløbet desuagtet kan tages af Vej fonden; det kan overføres paa en Konto paa Finansloven, saa længe der eksisterer en Vej fond.